# POSTANOWIENIE PREZESA TRYBUNAŁU

z dnia 29 kwietnia 2005 r. *

W sprawie C-404/04 P-R

mającej za przedmiot wniosek o zarządzenie środków tymczasowych na podstawie art. 242 WE i 243 WE, złożony w dniu 14 października 2004 r.,

**Technische Glaswerke Ilmenau GmbH**, reprezentowana przez C. Arholda i N. Wimmera, Rechtsanwälte, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

**Komisja Wspólnot Europejskich**, reprezentowana przez V. Di Bucciego i V. Kreuschitza, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji

* Język postępowania: niemiecki.

**Schott AG**, poprzednio Schott Glas, reprezentowana przez U. Soltésza, Rechtsanwalt,

interwenient w postępowaniu w pierwszej instancji,

PREZES TRYBUNAŁU,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego C. Stix-Hackl,

wydaje następujące

## Postanowienie

1 W skierowanym do prezesa Trybunału wniosku o zarządzenie środków tymczasowych Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (zwana dalej „skarżącą") żąda głównie zawieszenia wykonania art. 2 decyzji Komisji 2002/185/WE z dnia 12 czerwca 2001 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (Niemcy) (Dz.U. 2002, L 62, str. 30, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją") do chwili, w której Trybunał ostatecznie orzeknie w przedmiocie odwołania wniesionego przez skarżącą w dniu 22 września 2004 r. w sprawie C-404/04 P albo do chwili określonej przez prezydenta Trybunału i ewentualnie zastosowania innego lub uzupełniającego środka, który prezes Trybunału uzna za stosowny.

**Okoliczności leżące u podstaw niniejszego wniosku o zarządzenie środków tymczasowych**

2 W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że Republika Federalna Niemiec przyznała skarżącej pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem w wysokości 4 milionów DEM. W art. 2 wskazanej decyzji Komisja zobowiązała to państwo członkowskie do zażądania natychmiastowego zwrotu tej pomocy.

3 Skarżąca skierowała do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji. W trakcie postępowania prezes Sądu zarządził kilkakrotnie środki tymczasowe, które w istocie polegały na zawieszeniu obowiązku zwrotu spornej kwoty do zakończenia postępowania przed Sądem, pod warunkiem że skarżąca dokona zwrotu części tej kwoty, co też rzeczywiście uczyniła (zob. postanowienia Prezesa Sądu: z dnia 4 kwietnia 2002 r. w sprawie T-198/01 R Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, Rec. str. II-2153; z dnia 1 sierpnia 2003 r. w sprawie T-198/01 R [II] Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, Rec. str. II-2895 i z dnia 12 maja 2004 r. w sprawie T-198/01 R III Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2717).

4 Na mocy wyroku z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-198/01 Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2717, Sąd oddalił wskazaną skargę. W dniu 22 września 2004 r. skarżąca wniosła odwołanie od tego wyroku. W ramach odwołania skarżąca wniosła również o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji do zakończenia postępowania przed Trybunałem.

5 Okoliczności związane ze zgłoszeniem niniejszego wniosku o zarządzenie środków tymczasowych są szczegółowo wskazane w pkt 7–28 zaskarżonego wyroku:

„7 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH jest spółką niemiecką z siedzibą w Ilmenau na terenie landu Turyngii [zwanego dalej »landem Turyngii«]. Prowadzi ona działalność w zakresie produkcji szkła.

8 Spółka została założona w 1994 r. przez małżeństwo Geiß w celu przejęcia czterech z dwunastu linii do produkcji szkła dawnej spółki Ilmenauer Glaswerke GmbH (zwanej dalej »IGW«), której likwidację przeprowadził Treuhandanstalt (podmiot prawa publicznego odpowiedzialny za restrukturyzację przedsiębiorstw byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, który został następnie przekształcony w Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, zwany dalej »BvS«). Te linie do produkcji szkła pochodziły z majątku przedsiębiorstwa państwowego Volkseigener Betrieb Werk für Technisches Glas Ilmenau, które przed zjednoczeniem Niemiec były głównym ośrodkiem produkcji szkła byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

9 Sprzedaż skarżącej przez IGW czterech linii przeznaczonych do produkcji szkła odbyła się w dwóch etapach, polegających na zawarciu pierwszej umowy w dniu 26 września 1994 r. [zwanej dalej »asset-deal 1« (porozumieniem w sprawie przelewu aktywów)], zatwierdzonej przez Treuhandanstalt w grudniu 1994 r., oraz na zawarciu drugiej umowy w dniu 11 grudnia 1995 r. (zwanej dalej »asset-deal 2«), zatwierdzonej przez BvS w dniu 13 sierpnia 1996 r.

10 Zgodnie z asset-deal 1 cena sprzedaży trzech pierwszych linii do produkcji szkła wynosiła w sumie 5,8 mln marek niemieckich (DEM) (2 965 493 EUR) i powinna była zostać uiszczona w trzech terminach płatności przypadających na dzień 31 grudnia w kolejnych latach 1997, 1998, 1999. Płatność była zabezpieczona długiem gruntowym opiewającym na kwotę 4 milionów DEM (2 045 168 EUR) oraz gwarancją bankową na kwotę 1,8 miliona DEM (920 325 EUR).

11 Żaden z powyższych terminów nie został dotrzymany.

12 Na podstawie asset-deal 2 czwarta linia przeznaczona do produkcji szkła została również sprzedana przez IGW na rzecz skarżącej za cenę 50 000 DEM (25 565 EUR).

13 Nie ulega również wątpliwości, że skarżąca w 1997 r. miała trudności finansowe. Biorąc pod uwagę te trudności, podjęła ona negocjacje z BvS, które w dniu 16 lutego 1998 r. doprowadziły do zawarcia umowy, mocą której BvS dokonał obniżenia o 4 miliony DEM ceny sprzedaży wynikającej z asset-deal 1 (zwanego dalej »obniżeniem ceny«).

14 Pismem z dnia 1 grudnia 1998 r. Republika Federalna Niemiec zgłosiła Komisji różnego rodzaju środki, których celem było uzdrowienie kondycji skarżącej spółki, w tym obniżenie ceny. To zgłoszenie dotyczyło w części planu restrukturyzacji obejmującego okres od 1998 r. do 2000 r., zawierającego w szczególności postulat znalezienia inwestora prywatnego będącego w stanie wnieść wkład w wysokości 3 850 000 DEM (1 968 474 EUR).

15 Pismem SG (2000) D/102831 z dnia 4 kwietnia 2000 r. Komisja wszczęła formalną procedurę dochodzenia przewidzianą w art. 88 ust. 2 WE. Komisja stwierdziła, że władze niemieckie przyznały różną pomoc państwa w ramach asset-deal 1 i asset-deal 2. Pomoc ta została opisana w komunikacie opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* z dnia 29 lipca 2000 r. [Wezwanie zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z art. 88 ust. 2 traktatu WE w przedmiocie pomocy C-19/2000 (ex NN 147/98) — pomoc udzielona na rzecz Technische Glaswerke Ilmenau GmbH — Niemcy

(Dz.U. C 217, str. 10)], w którym Komisja oceniła wstępnie, że dwa z przedmiotowych środków mogą zostać uznane za pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem, a mianowicie: obniżenie ceny oraz pożyczka z Thüringer Aufbaubank (TAB) w wysokości 2 milionów DEM (1 015 677 EUR), przyznana skarżącej w dniu 30 listopada 1998 r. w ramach systemu pomocy NN 74/95 [zatwierdzonego decyzją SG (96) D/1946].

16 Pismem z dnia 7 lipca 2000 r. Republika Federalna Niemiec przedstawiła swoje uwagi dotyczące wszczęcia przez Komisję formalnej procedury dochodzenia. Jej zdaniem, obniżenie ceny sprzedaży nie stanowi pomocy państwa, lecz odpowiada postępowaniu wierzyciela prywatnego, poszukującego możliwości pokrycia wierzytelności w sytuacji, w której wymagalność pełnej kwoty ceny sprzedaży spowodowałaby prawdopodobnie postawienie skarżącej w stan likwidacji.

17 Po zapoznaniu się z komunikatem z dnia 29 lipca 2000 r. skarżąca w dniu 28 sierpnia 2000 r. przedstawiła swoje uwagi Komisji. Zwróciła się z wnioskiem o udostępnienie wglądu w część jawną akt oraz o możliwość przedstawienia, w następstwie zapoznania się z aktami, nowych uwag.

18 Pismem z dnia 11 października 2000 r. BvS wyznaczył skarżącej termin spłaty pozostałej części ceny określonej w asset-deal 1, a mianowicie 1,8 miliona DEM, jak również kwoty odsetek za okres od 1 stycznia 1998 r. do 20 czerwca 2000 r. w wysokości 198 000 DEM (101 645 EUR). BvS, nie żądając zapłaty dodatkowych odsetek, wyznaczył nowe terminy płatności na dzień 31 grudnia 2003 r. oraz 31 grudnia 2005 r. Przewidziano przy tym, że w terminach tych zostanie zapłacona każdorazowo suma 666 600 DEM (340 827 EUR).

19 Republika Federalna Niemiec zawiadomieniem z dnia 20 listopada 2000 r. przedstawiła Komisji swoje uwagi dotyczące uwag Schott Glas, podmiotu konkurującego ze skarżącą, przedstawionych Komisji dnia 28 września 2000 r. w ramach formalnej procedury dochodzenia.

20 Dnia 27 lutego 2001 r. Republika Federalna Niemiec przekazała Komisji, w załączniku do swojego zawiadomienia, kopię opinii sporządzonej przez biegłego rewidenta, pana Arnolda, z dnia 24 listopada 2000 r., której przedmiotem była sytuacja i perspektywy rentowności skarżącej (zwana dalej „opinią Arnolda").

21 Dnia 12 czerwca 2001 r. Komisja wydała decyzję 2002/185/WE w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (Dz.U. 2002, L 62, str. 30, zwana dalej „zaskarżoną decyzją"). Komisja doszła do wniosku, że obniżenie ceny nie zostało zaakceptowane przez prywatnego wierzyciela, lecz stanowi niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, rezygnując w sposób wyraźny z badania w ramach formalnej procedury dochodzenia innej potencjalnej pomocy, takiej jak przekształcenie gwarancji bankowej na kwotę 1,8 miliona DEM, udzielonej w ramach asset-deal 1, w dług gruntowy bez pierwszeństwa w kolejności zaspokojenia, oraz przesunięcia na rok 2003 terminu spłaty pozostałej części ceny określonej w tej umowie (motywy 42, 64 i 65 zaskarżonej decyzji).

22 Komisja twierdzi z trzech względów (motywy 76–80 zaskarżonej decyzji), że BvS, godząc się na obniżenie ceny nie postąpiło jak prywatny wierzyciel. Nawet jeśli asset-deal 2 była uzależniona od obniżenia ceny, według zaskarżonej decyzji nic nie wskazywało na to, że koszty operacji przeprowadzonej w ten sposób byłyby niższe od kosztów wymagania pełnej kwoty pierwotnie ustalonej ceny i rezygnacji z asset-deal 2 (motyw 81). Komisja odrzuciła ponadto argument przedstawiony przez skarżącą, zgodnie z którym obniżenie ceny stanowi jedynie dostosowanie umowy prywatyzacyjnej z powodu obniżenia przez land Turyngii

kwoty obiecanych subwencji. Stwierdziła ona bowiem, że BvS i land Turyngii stanowią w każdym razie dwie odrębne osoby prawne (motyw 82). Komisja wywnioskowała z tego, że BvS nie działał w celu ochrony swoich interesów finansowych, lecz w celu zagwarantowania dalszego istnienia skarżącej (motyw 83).

23 Zgodnie z zaskarżoną decyzją obniżenie ceny nie mogło korzystać z wyłączenia jako pomoc ad hoc (doraźna) na rzecz restrukturyzacji, ponieważ nie zostały spełnione warunki ustalone w wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności. W szczególności plan restrukturyzacji skarżącej nie został według tej decyzji oparty na realistycznych założeniach i przywrócenie jej długookresowej rentowności było wątpliwe (motywy 92–97).

24 Komisja przypomina warunek dotyczący pomocy na rzecz restrukturyzacji, zgodnie z którym plan restrukturyzacji powinien przewidywać środki w celu złagodzenia w możliwie największym stopniu wynikających z niej negatywnych konsekwencji dla podmiotów konkurujących (motywy 98–101). Niezależnie od uwag podmiotu konkurującego ze skarżącą, wskazujących, że „na niektórych rynkach produktów, na których [skarżąca] prowadzi[ła] swoją działalność, występowały nadwyżki strukturalne", Komisja stwierdziła na podstawie dostępnych jej informacji, że „nadwyżka na całym rynku" nie występuje (motyw 101).

25 Komisja stwierdziła wreszcie, że warunek dotyczący proporcjonalności pomocy nie jest spełniony ze względu na to, że inwestor prywatny nie uczestniczył w jakikolwiek sposób [w restrukturyzacji] w znaczeniu powyższych wytycznych (motyw 102–107). Ponadto, stwierdzając, że zgodnie z informacjami tego samego podmiotu konkurującego skarżąca sprzedawała regularnie swoje produkty poniżej cen rynkowych, a nawet poniżej kosztów produkcji i stale korzystała z dotacji finansowych na pokrycie swoich strat, Komisja podniosła, że

nie można wykluczyć, że skarżąca poświęcała otrzymane środki na działalność prowadzącą do zakłócenia konkurencji na rynku i niezwiązaną z procesem restrukturyzacji (motyw 103). Wywnioskowała ona z tego, że obniżenie ceny nie było zatem zgodne ze wspólnym rynkiem (motyw 109).

26 Zgodnie z art. 1 i 2 zaskarżonej decyzji:

„Artykuł 1

Pomoc przyznana przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz Technische Glaswerke Ilmenau GmbH w formie [obniżenia o] 4 miliony [DEM] ceny zakupu w ramach asset-deal 1 zawartej w dniu 26 września 1994 r. jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 2

1. Republika Federalna Niemiec podejmie wszelkie środki konieczne w celu zwrotu od beneficjenta pomocy, o której mowa w art. 1, przyznanej [mu] bezprawnie.

2. Zwrot pomocy nastąpi niezwłocznie według procedur niemieckich na tyle, na ile umożliwiają one natychmiastowe i skuteczne wykonanie niniejszej decyzji. Pomoc podlegająca zwrotowi obejmuje także odsetki za okres od dnia, w którym

beneficjent dysponował przyznaną bezprawnie pomocą, do dnia faktycznego zwrotu. Odsetki oblicza się w oparciu o stawkę referencyjną stosowaną do obliczenia ekwiwalentu subwencji pomocowych dla celów regionalnych" [tłumaczenie nieoficjalne].

27 Skarżąca potwierdza powzięcie wiadomości o zaskarżonej decyzji w dniu 19 czerwca 2001 r., kiedy przedstawiciele BvS przedłożyli jej kopię tej decyzji.

28 Pismem z dnia 23 sierpnia 2001 r. Republika Federalna Niemiec powiadomiła Komisję o zamiarze, z zastrzeżeniem zgody Komisji, odroczenia zwrotu przedmiotowej pomocy, aby nie zagrozić negocjacjom prowadzonym między skarżącą a nowym potencjalnym inwestorem".

## Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

6 Po wydaniu zaskarżonego wyroku w piśmie z dnia 8 lipca 2004 r. BvS zażądała od skarżącej zwrotu kwoty w wysokości równej obniżce ceny, powiększonej o odsetki i pomniejszonej o kwoty, które zostały już uiszczone zgodnie z postanowieniami Prezesa Sądu, wymienionymi w pkt 3 niniejszego postanowienia, a więc w sumie kwoty 2 212 027,04 EUR. BvS oświadczył jednak, że powstrzyma się od podjęcia działań zmierzających do egzekucji kwot podlegających zwrotowi do chwili odrzucenia ewentualnego wniosku o zarządzenie środków tymczasowych w postaci zawieszenia wykonania zaskarżonej decyzji, pod warunkiem że skarżąca złoży taki wniosek w określonym terminie.

7 W tych okolicznościach skarżąca złożyła w oddzielnym piśmie wniosek o zarządzenie środków tymczasowych na podstawie art. 242 WE i 243 WE obejmujący żądania:

1) zawieszenia wykonania art. 2 zaskarżonej decyzji,

— do chwili, w której Trybunał ostatecznie orzeknie w przedmiocie odwołania wniesionego przez skarżącą w dniu 22 września 2004 r. w sprawie C-404/04 P,

— lub do chwili określonej przez prezesa Trybunału;

2) ewentualnie, zarządzenia innego lub uzupełniającego środka, który prezes Trybunału uzna za stosowny;

3) odroczenia rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów.

8 Komisja wnosi o oddalenie powyższego wniosku o zarządzenie środków tymczasowych jako bezzasadnego i o obciążenie skarżącej kosztami.

9 Schott, która na mocy postanowienia prezesa piątej izby w składzie powiększonym Sądu z dnia 15 maja 2002 r. przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji, wnosi o oddalenie powyższego wniosku i o obciążenie skarżącej kosztami, włącznie z kosztami spółki Schott. Ewentualnie, Schott wnosi, aby prezes Trybunału odroczył decyzję w sprawie kosztów aż do wydania orzeczenia co do istoty sprawy.

## W przedmiocie wniosku o zarządzenie środków tymczasowych

10 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem środki tymczasowe mogą zostać zarządzone przez sędziego rozpatrującego wniosek jedynie wtedy, gdy zostanie wykazane, iż ich zastosowanie jest prima facie prawnie i faktycznie uzasadnione (fumus boni iuris) oraz że są one pilne w tym sensie, iż ich zarządzenie i wykonanie przed rozstrzygnięciem w sprawie głównej jest konieczne w celu uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów skarżącego. Sędzia rozpatrujący wniosek dokonuje również, o ile to konieczne, wyważenia danych interesów (zob. w szczególności postanowienie z dnia 23 lutego 2001 r. w sprawie C-445/00 R Austria przeciwko Radzie, Rec. str. I-1461, pkt 73).

11 Przesłanki te mają charakter kumulatywny w takim znaczeniu, że brak spełnienia jednej z nich uzasadnia odmowę zastosowania środków tymczasowych [zob. w szczególności postanowienie z dnia 27 września 2004 r. w sprawie C-7/04 P(R) Komisja przeciwko Akzo i Akcros, Zb.Orz. str. I-8739, pkt 28].

*Uwagi wstępne*

12 Po pierwsze, należy stwierdzić, że fakt, iż wniesiono o zarządzenie środków tymczasowych w postaci zawieszenia wykonania zaskarżonej decyzji, które wykraczają w związku z tym poza zawieszenie wykonania zaskarżonego wyroku, nie skutkuje niedopuszczalnością przedmiotowego wniosku.

13 O ile w ramach art. 242 WE żądane środki nie mogą w zasadzie przekraczać formalnych ram odwołania, z którym są związane, należy również wskazać, że

zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wniosek w przedmiocie zawieszenia wykonania nie może być, poza wyjątkowymi przypadkami, wymierzony przeciwko decyzji odmownej, ponieważ zawieszenie nie może skutkować zmianą sytuacji prawnej skarżącej (zob. postanowienie z dnia 21 lutego 2002 r. w sprawie C-486/01 P-R i C-488/01 P-R Front National i Martinez przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-1843, pkt 73 oraz cytowane orzecznictwo).

14 Wobec tego, że zaskarżony wyrok należy traktować jako decyzję odmowną, ponieważ na mocy tego wyroku Sąd w całości oddalił skargę i mając na uwadze okoliczność, że obowiązek zwrotu spornej kwoty wynika z zaskarżonej decyzji, względy związane z wymogiem zagwarantowania skutecznej ochrony sądowej, które zostały wyjaśnione w postanowieniu z dnia 31 lipca 2003 r. w sprawie C-208/03 P-R Le PEN przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-7939, pkt 78–88, wymagają, aby w niniejszej sprawie dopuścić wniosek skarżącej w przedmiocie zawieszenia wykonania zaskarżonej decyzji.

15 Należy dodać, że niniejszy wniosek o zarządzenie środków tymczasowych jest oparty również na art. 243 WE, będącym postanowieniem, na mocy którego Trybunał może zarządzić niezbędne środki tymczasowe w sprawach, które rozpatruje.

16 Okoliczność, że wniosek obejmuje zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji, a nie zaskarżonego wyroku, ma jednakże wpływ na ocenę spełnienia przesłanki fumus boni iuris.

17 Wobec tego, jakkolwiek trafne mogą wydawać się zarzuty i argumenty podniesione przez skarżącą przeciwko zaskarżonemu wyrokowi, to nie wystarczają one do stwierdzenia, że zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji jest prima facie prawnie uzasadnione. Aby spełnić przesłankę fumus boni iuris, skarżąca powinna ponadto

być w stanie wykazać, że zarzuty i argumenty kwestionujące zgodność z prawem wskazanej decyzji w ramach skargi o stwierdzenie nieważności mogą prima facie uzasadnić zarządzenie żądanego zawieszenia (ww. postanowienie w sprawie Le Pen przeciwko Parlamentowi, pkt 90).

18 Po drugie, należy wskazać, jeśli chodzi o okoliczności powstania niniejszego sporu, że z pierwszego zarządzenia środków tymczasowych, wskazanego w pkt 3 niniejszego postanowienia, a w szczególności z pkt 79, 87, 88 tego zarządzenia wynika, że prezes Sądu stwierdził, że zarzuty pierwszy i trzeci podniesione przez skarżącą w skardze nie wydawały się być całkowicie bezpodstawne. Ponadto w ramach wyważenia interesów prezes sądu podkreślił wprawdzie, że interes wspólnotowy powinien mieć zwykle, jeśli nie zawsze, pierwszeństwo przed interesem beneficjenta pomocy, polegającym na uniknięciu wykonania obowiązku zwrotu pomocy przed ogłoszeniem wyroku zawierającym orzeczenie co do istoty sprawy, orzekł jednak, że istniały „w niniejszej sprawie wyjątkowe i szczególne okoliczności, przemawiające za zarządzeniem środków tymczasowych" (pkt 118 wskazanego postanowienia). W zakresie istoty sprawy Sąd oddalił jednakże wszystkie zarzuty podniesione przez skarżącą.

19 W związku z powyższym, co się tyczy niniejszego wniosku o zarządzenie środków tymczasowych, ocena spełnienia przesłanki fumus boni iuris powinna uwzględniać okoliczność, że zaskarżona decyzja była już poddana weryfikacji przez sąd wspólnotowy, zarówno co do okoliczności faktycznych, jak również co do prawa, i że sąd ten orzekł, że skarga na tę decyzję była bezzasadna.

20 Po trzecie, konieczność powołania, w ramach niniejszego wniosku o zarządzenie środków tymczasowych, zarzutów prawnych, które wydawały się być prima facie szczególnie poważne, jest również uzasadniona tym, że z zarzutów tych powinna wynikać, po pierwsze, możliwość zmiany oceny dokonanej przez Sąd rozpatrujący

sprawę co do istoty w zakresie argumentacji przedstawionej przez skarżącą i, po drugie, możliwość potwierdzenia oceny prezesa Sądu, w której przyjął on, że w niniejszej sprawie zaistniały wyjątkowe i szczególne okoliczności.

*W przedmiocie fumus boni iuris*

21 Skarżąca podzieliła swe zarzuty na pięć kategorii, a mianowicie odpadnięcie podstawy umowy („Wegfall der Geschäftsgrundlage"), kryterium wierzyciela prywatnego, błędne określenie kwoty pomocy, plan restrukturyzacji oraz brak przekazania Republice Federalnej Niemiec odpowiedzi interwenienta.

W przedmiocie zarzutów związanych z odpadnięciem podstawy umowy

22 W ramach argumentacji opartej na odpadnięciu podstawy umowy skarżąca podnosi siedem zarzutów. Dwa spośród tych zarzutów kwalifikuje ona jako zarzuty co do istoty sprawy, a pozostałe pięć opiera na wadach postępowania przed Sądem. Ze względów wskazanych w pkt 17 powyżej powołane wady postępowania nie będą rozpatrywane w ramach niniejszego postępowania w przedmiocie zarządzenia środków tymczasowych.

23 W ramach pierwszego zarzutu co do istoty sprawy skarżąca podnosi, że Sąd naruszył prawo, przyjmując, że przedstawione przez Komisję w zaskarżonej decyzji uzasadnienie braku uwzględnienia odpadnięcia podstawy umowy było zgodne z wymogami art. 253 WE.

24 W ramach drugiego zarzutu co do istoty sprawy skarżąca podnosi, że Sąd naruszył prawo, orzekając, że odrzucenie przez Komisję w zaskarżonej decyzji argumentacji opartej na odpadnięciu podstawy umowy nie stanowiło popełnionego przez Komisję błędu w ocenie przy zastosowaniu art. 87 ust. 1 WE.

25 Podstawą obydwu zarzutów, które należy rozpatrzyć łącznie, jest zasadniczo okoliczność, że Sąd popełnił błąd, nie weryfikując zachowania Komisji, polegającego, po pierwsze, na braku przyjęcia, że obniżka ceny była logiczną konsekwencją odpadnięcia podstawy umowy i, po drugie, na niewystarczającym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji w tym zakresie.

26 W pkt 82 wskazanej decyzji Komisja stwierdziła w zakresie dotyczącym podnoszonego odpadnięcia podstawy umowy, że BvS i land Turyngii były różnymi osobami prawnymi i wywnioskowała stąd, że nie można przyjąć argumentu skarżącej, zgodnie z którym, mając na uwadze zmniejszenie subwencji obiecanych przez ten land, obniżka ceny stanowiła jedynie dostosowanie umowy prywatyzacyjnej.

27 W zaskarżonym wyroku Sąd zinterpretował to stwierdzenie w ten sposób, że Komisja uznała, iż argumentacja skarżącej jest w tym zakresie bez znaczenia. Sąd wskazał, że podnoszona pomoc, obiecana przez land Turyngii była pomocą inwestycyjną objętą 23. planem ramowym wspólnego zadania „Poprawa regionalnej struktury gospodarczej", czyli systemem regionalnej pomocy inwestycyjnej, podczas gdy obniżenie ceny nie zalicza się do tego szczególnego systemu pomocy i nie może zatem być oceniane przez Komisję z punktu widzenia jego reguł. Ponadto zdaniem Sądu, przyznanie tej pomocy inwestycyjnej wchodzi w zakres kompetencji własnych landu Turyngii, a nie kompetencji BvS. Sąd orzekł w związku z tym, że w tych

okolicznościach nie można twierdzić, że Komisja popełniła błąd w ocenie, odrzucając argument wywiedziony z prawa do dostosowania asset-deal 1 z uwagi na to, że BvS oraz land Turyngii są odrębnymi osobami prawnymi, nawet gdyby land Turyngii rzeczywiście obiecał skarżącej tę pomoc inwestycyjną (zob. zaskarżony wyrok, pkt 70–77).

28 Sąd dodał, że skarżąca w każdym razie nie wykazała w swoich pismach w sposób wystarczający pod względem prawnym, iż land Turyngii rzeczywiście obiecał udzielenie jej pomocy inwestycyjnej w wysokości 4 milionów DEM. W braku przedstawienia takiego dowodu Sąd uznał, że ponieważ nie została wykazana przesłanka, na której opiera się argumentacja skarżącej zakładająca istnienie promesy pomocy inwestycyjnej ze strony landu Turyngii, nie było potrzeby ani badania argumentów skarżącej dotyczących pojęcia dostosowania umów ze względu na odpadnięcie ich podstawy, ani wyjaśniania, czy promesa pomocy, która miała zostać udzielona, wchodziła w zakres 23. planu ramowego (zob. zaskarżony wyrok, pkt 78–86).

29 Skarżąca podnosi przed Trybunałem, że kwestia, czy land Turyngii obiecał udzielenie wskazanej pomocy, czy też tego nie uczynił, jest pozbawiona znaczenia. Jej zdaniem decydująca jest kwestia, czy przy zawieraniu umowy sprzedaży obydwie strony zgodnie zakładały, że pomoc udzielona przez ten land będzie większa.

30 Komisja jest zdania, że jest to nowa argumentacja, niepodniesiona uprzednio przed Sądem i wskazuje, że gdyby się z nią zgodzić, to oznaczałoby to w praktyce zniesienie systemu kontroli pomocy państwa przewidzianego w traktacie. W celu uniknięcia przewidzianej w prawie wspólnotowym kontroli pomocy państwa wystarczałoby wówczas bowiem, aby władze publiczne i beneficjent pomocy wskazali, iż zgodnie wychodzili z założenia, że osoba trzecia wniesie wkład finansowy przy kupnie, i aby w bardzo prawdopodobnym przypadku braku wniesienia tego wkładu przez osobę trzecią dokonali następnie obniżenia ceny.

31 Kwestia, czy w danym przypadku instytucja prawa krajowego, taka jak odpadnięcie podstawy umowy może mieć i w jaki sposób zastosowanie w ramach systemu kontroli pomocy państwa, wykracza poza zakres niniejszego wniosku o zarządzenie środków tymczasowych.

32 W tym stadium postępowania taka analiza nie jest jednakże konieczna ze względu na brak wystarczających dowodów umożliwiających prima facie stwierdzenie, że zaistniała jedna z przesłanek zastosowania w niniejszej sprawie instytucji odpadnięcia podstawy umowy.

33 Zgodnie z pismami procesowymi skarżącej przesłanką wskazanej instytucji jest okoliczność, że zarówno BvS, jak i skarżąca wychodziły z założenia, że land Turyngii udzieli większej pomocy. W zakresie dotyczącym BvS przesłanka ta nie wydaje się być spełniona.

34 Należy w tym kontekście zaznaczyć, jak wskazał Sąd w pkt 75 zaskarżonego wyroku, że obniżenie ceny „zostało przyznane skarżącej przez BvS, instytucję federalną, której zadaniem jest zarząd majątkiem, w celu umożliwienia jej pokonania aktualnych trudności finansowych oraz w celu odzyskania rentowności, a nie w celu wsparcia regionalnej gospodarki Turyngii, objętego 23. planem ramowym".

35 Sąd stwierdził ponadto w pkt 16 wskazanego wyroku, że przedstawiając swe uwagi w przedmiocie wszczęcia przez Komisję formalnej procedury dochodzenia, Republika Federalna Niemiec wskazała, że „obniżenie ceny sprzedaży nie stanowi pomocy państwa, lecz odpowiada postępowaniu wierzyciela prywatnego, poszukującego możliwości pokrycia wierzytelności w sytuacji, w której wymagalność pełnej kwoty ceny sprzedaży spowodowałaby prawdopodobnie postawienie skarżącej w stan likwidacji".

36 Chodzi tu o stwierdzenia dotyczące okoliczności faktycznych, które nie mogą być podważane przed Trybunałem. Jedynie Sąd jest bowiem właściwy do ustalenia okoliczności faktycznych i do ich oceny, chyba że z dokumentów zawartych w aktach, które zostały mu przedstawione, wynika, że ustalenia te są nieprawidłowe. Wobec tego, poza przypadkami, w których doszło do wypaczenia dowodów, ocena okoliczności faktycznych nie stanowi pytania prawnego, które jako takie podlegałoby kontroli Trybunału w ramach odwołania (zob. w szczególności wyrok z dnia 11 lutego 1999 r. w sprawie C-390/95 P Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-769, pkt 29 i ww. postanowienie w sprawie Front National i Martinez przeciwko Parlamentowi, pkt 84).

37 Co się wreszcie tyczy uzasadnienia przedstawionego przez Komisję w zaskarżonej decyzji, należy wskazać, że nie można żądać od tej instytucji, aby uzasadnienie takie było szczegółowe również wówczas, gdy Komisja ustosunkowuje się do argumentów, które są według niej mało istotne lub całkowicie pozbawione znaczenia.

38 Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że podnosząc zarzuty odpadnięcia podstawy umowy i niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji w tym względzie, skarżąca nie wykazała zaistnienia przesłanki fumus boni iuris.

W przedmiocie zarzutu opartego na kryterium wierzyciela prywatnego

39 W ramach tego zarzutu, skarżąca podnosi w istocie, że, po pierwsze, Sąd błędnie nie uznał, że zaistniało podnoszone naruszenie obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym odpowiedzi Komisji na argument oparty o domniemane zachowanie prywatnego wierzyciela w celu sprostania trudnościom finansowych skarżącej, i po drugie, że Sąd w nieodpowiedni sposób ocenił argumentację przedstawioną w tym zakresie przez skarżącą.

40 Pomijając fakt, że w zarzucie tym skarżąca jedynie powtarza w dużej mierze argumenty, które zostały już przedstawione Sądowi, należy wskazać, że zaskarżona decyzja zawiera w pkt 76–83 uzasadnienie, które wydaje się być prima facie wystarczająco szczegółowe, aby zgodnie z wymogiem utrwalonego orzecznictwa w sposób jasny i jednoznaczny wyłożyć rozumowanie instytucji, która wydała dany akt, tak aby podmioty zainteresowane mogły zaznajomić się z powodami przyjęcia tego aktu i aby właściwy sąd mógł dokonać jego weryfikacji (zob. w szczególności wyroki z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. str. I-1719, pkt 63 i z dnia 22 marca 2001 r. w sprawie C-17/99 Francja przeciwko Komisji, Rec. str. I-2481, pkt 35).

41 Mając na uwadze wskazane orzecznictwo, należy uznać, że skarżąca nie wykazała w ramach tego zarzutu zaistnienia przesłanki fumus boni iuris.

W przedmiocie zarzutu błędnego określenia kwoty pomocy

42 W ramach niniejszego zarzutu skarżąca podnosi, że Sąd naruszył prawo, odrzucając argumentację skarżącej, zgodnie z którą Komisja niesłusznie zażądała zwrotu pełnej kwoty, o jaką obniżono cenę, podczas gdy składnik stanowiący pomoc, o ile w ogóle w grę wchodzi pomoc, był w rzeczywistości mniejszy od kwoty obniżenia ceny. Sąd nie wziął pod uwagę w swoim rozumowaniu faktu, iż o ile prywatny wierzyciel być może nie udzieliłby obniżenia ceny porównywalnego z obniżeniem udzielonym przez BvS, o tyle w każdym razie wierzyciel taki wziąłby pod uwagę ryzyko niewypłacalności skarżącej i wynikające z tego dodatkowe koszty i opowiedziałby się w związku z tym za dopasowaniem ceny sprzedaży, w odpowiednim, nieco mniejszym zakresie.

43 Powołując się na orzecznictwo Trybunału, Sąd wskazał między innymi w tym zakresie, że zniesienie bezprawnie przyznanej pomocy poprzez żądanie jej zwrotu jest logiczną konsekwencją stwierdzenia jej bezprawnego charakteru i że w związku z tym, całkowity zwrot przyznanej bezprawnie pomocy państwa zasadniczo nie powinien, z punktu widzenia odtworzenia sytuacji sprzed przyznania pomocy, być postrzegany jako środek nieproporcjonalny do celów postanowień traktatowych w dziedzinie pomocy państwa (zob. w szczególności wyrok z dnia 14 stycznia 1997 r. w sprawie C-169/95 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. str. I-135, pkt 47).

44 Należy wobec tego stwierdzić, że skarżąca nie wykazała w ramach tego zarzutu zaistnienia przesłanki fumus boni iuris.

W przedmiocie zarzutu opartego na braku uwzględnienia zmienionego planu restrukturyzacji

45 W ramach niniejszego zarzutu skarżąca podnosi, że Sąd powinien był zweryfikować zachowanie Komisji polegające na nieuwzględnieniu, przy wydawaniu decyzji, zmienionego planu restrukturyzacji ustanowionego w 2001 r., który zastąpił plan restrukturyzacji z 1998 r.

46 Jednak przedstawiając rozumowanie Sądu prowadzące do odrzucenia tego zarzutu, skarżąca pomija okoliczność, że Sąd wskazał w pkt 158 zaskarżonego wyroku, iż władze niemieckie oświadczyły w zawiadomieniu z dnia 27 lutego 2001 r. adresowanym do Komisji, co następuje: „Rząd federalny wychodzi z założenia, że Komisja, na podstawie typowo rynkowego zachowania BvS, może zamknąć

postępowanie bez poddawania analizie zmian planu restrukturyzacji, którego szczegóły muszą jeszcze zostać ustalone".

47 Nic nie stoi na przeszkodzie, aby prima facie uznać, iż to stwierdzenie faktyczne samo w sobie w wystarczający sposób uzasadnia zachowanie Komisji polegające na oparciu się na planie restrukturyzacji z 1998 r. zgodnie ze wskazówkami uzyskanymi od samego rządu niemieckiego.

48 Należy wobec tego stwierdzić, że skarżąca nie wykazała w ramach tego zarzutu zaistnienia przesłanki fumus boni iuris.

W przedmiocie zarzutu braku przekazania Republice Federalnej Niemiec odpowiedzi interwenienta

49 W ramach niniejszego zarzutu skarżąca podnosi, że Sąd naruszył prawo, orzekając, że wskazane przez skarżącą naruszenie prawa do obrony powstałe wskutek braku przekazania Republice Federalnej Niemiec odpowiedzi interwenienta nie jest na tyle istotne, aby mogło samo w sobie prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

50 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem naruszenie prawa do obrony prowadzi do stwierdzenia nieważności decyzji tylko wówczas, gdy przy braku tego naruszenia

postępowanie mogłoby doprowadzić do odmiennego rezultatu (zob. w szczególności wyrok z dnia 5 października 2000 r. w sprawie C-288/96 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. str. I-8237, pkt 101). W braku dowodów pozwalających prima facie na stwierdzenie, że brak przekazania wskazanych dokumentów miałby wpływ na treść zaskarżonej decyzji, należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała w ramach tego zarzutu zaistnienia przesłanki fumus boni iuris.

51 Z powyższego wynika, że skarżąca nie wykazała w ramach żadnego z powołanych zarzutów zaistnienia przesłanki fumus boni iuris, która odpowiadałaby kryteriom wskazanym w pkt 12–20 niniejszego postanowienia i mogłaby uzasadnić zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji.

52 Mając na uwadze powyższe, należy oddalić wniosek o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji lub o zarządzenie innych środków tymczasowych.

Z powyższych względów prezes Trybunału postanawia, co następuje:

1) **Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje oddalony.**

2) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Podpisy